

Иван Вазов
Джованина

Налей, моя bella,
мургава девица,
отдека си взела
туй страстното лице?

Слънцето ли твоята
пламенност създаде?
Морето ли своята
игривост ти даде?

Налей, Джованино,
вакханко, наливай,
разпаляй ме с вино,
с очи ме упивай.

Дай да чукнем, мила,
звънливите чаши,
дай, да влейм жар, сила
във гърдите наши!...

Животът е скучен:
пей, лудувай, викай,
на тоз език звучен
ти ми чуруликай!

Кат туй сладко вино
сладък е, вакханко,
налей, Джованино,
пей, неаполитанко!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4684>]